

Aleister Crowley

VI
Na raskršću puteva

HRUMACHIS XI OAZA
O.T.O.

Pripovetka "Na raskršću puteva" je prvi put objavljena u "The Equinox I, 1. 1909. e.v." Naslov originala: "At the Fork of the Roads". Jedna od glavnih ličnosti je Kroljjev učitelj Allan Bennett, koji je kasnije postao budistički monah Ananda Meteya.

Elektronsko izdanje
Hrumachis XI Oaza Ordo Templi Orientis
Beograd 2008

Hypatia Gay je bojažljivo pokucala na vrata grofa Swanoff-a. Ona je bila u neobičnoj misiji, služila je kao poslanik visokog i mršavog, prljavog pesnika koga je volela. Will Bute nije bio samo stihoklepac, nego je brčkao i po magiji, i mračna ljubomora prema mlađem čoveku i daleko boljem pesniku nagrizzala je njegovo sitno srce. On je ostvario suptilan hipnotički uticaj na Hypatiju koja mu je pomagala u njegovim ceremonijama, a sada joj je naredio da potraži njegovog rivala i pribavi neku stvar kao magijsku vezu pomoću koje bi se on mogao uništiti.

Vrata su se otvorila i devojka je iz polutame hladnog stepeništa prešla u ružičastu i zlatnu palatu. Pesnikova soba je bila stroga u svojoj eleganciji. Jednostavni zlatno-crni japanski papir je prekrivao zidove; na sredini je visila starinska srebrna lampa u kojoj je svetleo tamni rubin električne svetiljke. Pod je prekrivalo crnilo i zlato leopardovih koža; na zidovima je visio veliki krst od ebonovine i slonovače. Pored plamteće vatre je ležao pesnik (koji je prikrrio svoje kraljevsko keltsko poreklo pseudonimom Swanoff) i čitao knjigu povezanu pergamentom.

On ustade da je pozdravi. "Mnoge sam te dane iščekivao", uskliknu, "tolko mnogih dana sam te oplakivao. Vidim tvoju sudbinu - kako je tanka nit koja te veže uz ono moćno Bratstvo Srebrne Zvezde čiji sam ja ustreptali neofit - kako su isprepletani i debeli pipci Crnog Oktopoda kome sada služiš. Ah! Otrgni se dok si još povezana sa nama: ne bih hteo da potoneš u taj neizrecivi glib. Slep su i okrutni crvi u tom velikom Glibu: dodji k meni i pomoću Poverenja Zvezde, ja ću te spasiti."

Devojka ustuknu lagano se osmehnuvši. "Došla sam", reče, "samo da čavrljamo o vidovitosti - zašto mi pretiš tim čudnim i strašnim rečima?"

"Zato što vidim da se za tebe danas sve može rešiti. Hoćeš li da pođeš samnom u Beli Hram, dok dam Zavete? Ili ćeš stupiti u Crni Hram i odreći se svoje duše?"

"Oh, zaista", reče ona, "previše si luckast - ali učiniću sve što želiš kada idući put dodjem ovamo."

"Danas - tvoj izbor, sutra - tvoj usud", odgovori mladi pesnik.

I razgovor skrenu na lakše teme.

Ali kada je odlazila, udesila je da ga ogrebe svojim brošem po ruci i ona je tu sićušnu mrlju krvi na igli trijumfalno predala svome gospodaru; on će pomoću toga izvesti neobične stvari!

Swanoff sklopi svoje knjige i pođe u krevet. Na ulicama je vladala mrtva tišina; on okrenu misli ka Beskrajnoj Tišini Božanskog Prisustva i potonu u miran san. Nikakvi snovi ga nisu uznemiravali; probudio se kasnije nego obično.

Kako neobično! Zdravo rumenilo njegovih obraza je izbledelo; ruke su bile blede, slabe i smežurane: bio je tako nemoćan da se jedva oteturao do kupatila. Doručak ga je malo osvežio; Ali još više iščekivanje posete njegovog učitelja.

Učitelj dođe. "Mali brate!", on glasno uzviknu kada uđe, "nisi me poslušao. Ponovo si petljao sa Goecijom!"

"Kunem ti se, učitelju!" On je duboko poštovao adepta.

Novi pridošlica je bio tamnopusat čovek moćnog, glatko izbrijanog lica, gotovo maskiranog bujnom, kao ugalj crnom kosom.

"Mali brate", reče on, "ako je to tako, onda je Goecija petljala s tobom."

On podiže glavu i omirisa oko sebe. "Osećam miris zla", reče, "osećam miris crne braće zla. Jesi li ispravno izvodio Ritual Plamene Zvezde?"

"Tri puta dnevno, kako si rekao."

"Tada je zlo došlo u telu od krvi i mesa. Ko je bio ovde?"

Mladi pesnik mu reče. Njegove oči zasijaše. "Aha!" reče, "pristupimo delu!"

Neofit donese svome učitelju pribor za pisanje: pero mlade guske, belo poput snega; devičanski pergament od mladog muškog jagnjeta; mastilo od žuči jedne retke ribe; i tajanstvenu Knjigu.

Učitelj ucrtala mnoge nerazumljive znake i slova na pergament.

"Spavaj sa ovim ispod jastuka", reče, "ako budeš napadnut, probudićeš se; i ma šta bilo to što te napada, ubi ga!"

Ubi ga! Odmah zatim otiđi u svoj hram i preuzmi oblik i uzvišenost boga Horusa; vrati Stvar pošiljaocu pomoću moći boga koji je u tebi! Dođi! Otkriću ti reči, znake i basme za ovo delo magijskog umeća."

Oni nestadoše u maloj beloj sobi ispunjenoj ogledalima, koju je Swanoff koristio kao hram.

Hypatia Guy je istog poslepodneva odnela neke crteže izdavaču u ulici Bond. Taj čovek beše podbuo od bolesti i pića; njegove mlitave usne su bile obešene pri večito zaljubljenom pogledu; njegove tuste oči su sipale otrov; obrazi su mu uvek izgledali kao da su na rubu pucanja nepojmljivih rana i čireva.

Kupio je crteže mlade devojke. "Ne toliko zbog njihove vrednosti", objasnio je, "koliko da pomognem mladim umetnicima koji obećavaju, poput tebe, draga!"

Njene čelične devičanske oči susretoše njegove, hrabro i bez podozrenja. Zver se zgrči i prekri svoju prljavštinu gnusnim osmehom srama.

Stiže noć i mladi Swanoff pođe na počinak bez straha. Mada ipak sa onim neobičnim iščekivanjem koje obeležava one koji očekuju nepoznato i strašno, ali imaju veru u potpunu pobeđu.

Ove noći je sanjao, slatko. Hiljadama godina je lutao po vrtovima začina, pored voljenih reka, ispod zanosnog drveća, u plavom ushitu prekrasnog vremena. Na kraju dugog proplanka sa zimzelenim hrastovima koji su dosezali mramornu palatu stajala žena, lepša od svih zemaljskih

žena. Neosetno, oni se spojiše - ona se nađe u njegovom naručju. Probudio se trgavši se. Žena je zaista ležala u njegovom naručju i posipala kišu vrelih poljubaca po njegovom licu. Obuhvatila ga je u ekstazi; njen dodir je probudio zmiju stvarnog ludila u njemu.

A tada, poput bljeska munje, reči njegovog učitelja dosegnuše do njegovog sećanja - ubij to! U nejasnoj polutami on je video ljupko lice koje ga je ljubilo usnama beskrajne divote, slušao umilne reči ljubavi.

"Ubij to! Moj Bože! Adonai! Adonai!" On glasno povika i ščepa je za vrat. Ah, Bože! Njeno telo nije bilo telo žene. Bilo je tvrdo poput indijskog kaučuka i njegovi mladi snažni prsti skliznuše. A on ju je voleo - voleo, ljubavlju za koju nije ni znao da može postojati.

Ali, on je sada znao, on je znao! I velika se odvratnost pomeša sa njegovom strašću. Dugo su se borili; konačno ju je oborio i pritisnuvši je svom težinom, zario je prste u njen vrat. Ona pusti poslednji krik - krik mnogih đavola u paklu - i izdahnu. Bio je sam.

Ubio je succubus-a i apsorbovao ga. Ah! Kakvom su silinom i vatrom tutnjale njegove vene! Ah! Kako je skočio iz kreveta i obukao svetu odoru. Kako je prizvao Boga osvete, moćnog Horusa, i poslao osvetnike na crnu dušu koja je tražila njegov život!

Na kraju je bio miran i sretan poput bebe; vratio se u krevet, lako zaspao i probudio se ojačan, osećajući se izvrsno.

Deset noći, iz noći u noć, zbivala se i ponavljala ova scena: uvek identično. Jedanaestog dana je primio dopisnicu od Hypatie Gay u kojoj je pisalo da ona dolazi da ga poseti posle podne.

"To znači da je materijalna baza njihovog rada istrošena", objasnio je njegov učitelj. "Ona želi novu kap krvi. Ali mi tome moramo učiniti kraj."

Izašli su u grad i kupili izvesnu drogu koju je učitelj poznavao. U isto vreme dok je ona zvonila na vrata njihovog stana, oni su bili u pansionu u kome je ona stanovala i potajno rasparčavali drogu oko kuće. Njena funkcija je bila neobična: jedva da su napustili kuću a već je iz hiljadu uglova banulo bučno društvo mačaka, i svojim kricima stvaralo je jezivu gnusobu.

"Ovo će (nasmeja se učitelj), njenom umu pružiti nešto čime će biti okupirana. Ona više neće vršiti crnu magiju za našeg prijatelja."

I zaista, veza je bila prekinuta; Swanoff je stekao mir. "Ako se ona ponovo vrati", naredio je učitelj, "tebi prepuštam da je kazniš."

Prošlo je mesec dana, a tada, nenajavljena, Hypatia Gay još jednom pokuca na njegova vrata. Njene devičanske oči su se još uvek smešile; njena namera bila je još smrtonosnija nego ranije.

Swanoff se neko vreme držao na distanci. Zatim ona počne da ga iskušava.

"Stani!", reče on, "prvo moraš održati svoje obećanje i stupiti u Hram!"

Imajući čvrsto poverenje u svog crnog gospodara, ona prihvati. Pesnik otvori mala vrata i brzo ih, okrenuvši ključ, zatvori za njom. Kad uđe u potpunu tamu ona, iza zavese od crnog baršuna, opazi bljesak boga koji je tamo sedeo.

Tamo je sedeo skelet, i sve kosti su mu bile umrljane krvlju. Ispod njega je bio oltar zla, okrugli sto kojeg je podržavala figura od ebonovine, figura crnca koji je stajao na rukama. Na oltaru se dimio odvratan miris i smrad ubijenih žrtava tog boga skrnatio je vazduh. Soba beše mala, te devojka, posrećući, dospe pred skelet. Kosti su bile prljave i skrivene ispod masne sluzi pomešane sa krvlju, i izgledalo je kao da im odvratan obožavanje daruje novo telo od mesa. Ona uzmaknu sa gađenjem. A tada iznenada oseti da je sve to živo! To joj se primicalo! Ona vrisnu bogohuljenje koje je nen mistični gospodar izabrao za svoje ime. Odjeknu samo šuplji smeh.

Tada je shvatila sve. Shvatila je da sleđenje puteva leve ruke može dovesti čoveka do moći slepih crva gliba - i ona se odupre tome. I tada je mogla pozvati Belu Braću; ali nije. Odvratan čarolija ju je zgrabila.

Tada oseti strah.

Nešto od čega ni skrivanje ni borba nisu pružali zaštitu opsedalo ju je i probijalo put do nje...

A zagrljaj toga beše leden poput smrti... Pa ipak je paklena kandža u srcu ispuni užitkom straha. Ona potrča napred, sklopi ruke oko skeleta, spusti svoje mlade usne na njegove ogoljene zube i poljubi ih. Istog trena, kao na znak, potop voda smrti ispra sav ljudski život njenog bića, a čelični štap je udari od osnove kičme do mozga. Ona pređe kapije ambisa. Vrisak za vriskom neizrecive agonije se prolamao iz njenih izmučenih usta; previjala se i urlala u tom sablasnom slavlju venčavanja Ponora.

Obuze je iscrpljenost; ona pade silno jecajući.

Kada je došla sebi, bila je kod kuće. Još uvek je ona bučna gomila mačaka mjaukala oko zgrade. Probudila se i drhtala. Na stolu su bile dve poruke.

Prva: "Budalo! Oni me slede; moj život nije siguran. Uništila si me - prokleta bila!" Bila je od voljenog gospodara, kome je žrtvovala svoju dušu.

Druga je bila učtiva poruka od izdavača, koji je tražio još crteža. Zgranuta i očajna, ona uze svoju mapu sa crtežima i krenu u njegovu kancelariju u ulici Bond.

On ugleda kužni sjaj krajnje degradacije u njenim očima; tupo telo se primaknu njegovom licu; on obliza usne.